

මෙතෙක් කතාව:

රිදීමා, මහිකා, රාචිරා සහ අමා ශ්‍රී ලංකාවේ සිට මෙල්බර්න් නගර පැමිණි විහිට විද්‍යාල ශිෂ්‍යාවෝය. රිදීමා නමා දක පුරුදු තරුණියකු දකින මුත්, ඔහු කවුදැයි කීමට තරම් මනකසන් ඇසට නැත්තෝය. මේ අතර මහිකාගේ පෙම්වතා වන අයුරේ ලගම මිතුරා දිනුපද, රිදීමාට ආදරය කරයි. නිත්‍ය නැමැති තරුණියා පිළිබඳව, රිදීමා කුළ ඇත්තේ කෙබඳු හැඟීමක්දැයි යහළුවන් කුළ හටගන්නේ නැවතවකි. අවසන මේ රහස විසඳා ගැනීම සඳහා සියල්ලෝම ශ්‍රී ලංකාව බලා පිටත් වෙති. මෙහිදී රිදීමා සිය යහළුවන් හා මෙම රහස අනාවරණය කරගැනීම සඳහා වෙනෙසෙන්නීය. දිනක් නිවසේ සොල්දරයේ වූ නමාට සමාන කාර්තව්‍යකරණ ජායාරූපයක් දැකීමෙන් සිහිපුන් වන ඇයට නදින් අය්යා සියල්ල පවසන බවට පොහොන්දු වේ. නමාගේ ජීවිත කතාව කුමක්දැයි රිදීමා දනගනී.

අද එනැන් සිට:

ගොඩනැගිල්ල දුටු රිදීමාට සිතුවේ, 'රෝගල යැයි පැවසුවාට එය රෝගලක්' නොවන බවය. එය පැරණි මන්දිරයක් සිහි කරන සුළුසල ගොඩනැගිල්ලක් විය. වටා පිටාව ලස් ගස් කොළත්වලින් වැසී තිබුණු අතර, පසකින් අලංකාර පොකුණක්ද, ඒ වටා පැහැදිලි අසුන් කිහිපයක් ද දක්නට ලැබිණි. පර්සරයේ වූයේ සිත් තිවනා සුළු, ශාන්ත බවකි.

රෝගලේ සේවකයෝ ඉතා විනිත, කරුණාවන්ත ආයු වූය. ඊට ඇතුළු වූ විනය රිදීමා, නදින් අය්යාගේ අත තරයේ අල්ලා ගත්තාය.

ඔවුන්ගේ විස්තර සටහන් කරගත් හෙදියක් ඔවුන් උඩුමතල වෙත ගෙන ගියාය. රිදීමාගේ යහළුවන් ඒම ගැන මව කැමැත්ත ප්‍රකාශ කොට තිබූ බැවින් ඔවුහුද එහි පැමිණා සිටියෝය. සියල්ලෝම රිදීමාගේ මවගේ කාමරය වෙත ගමන් කළහ.

පටු කොර්ඩෝවක් ඔස්සේ ගමන් කල හෙදිය දකුණට හැරුණාය. දකුණුපස කෙළවර වූයේ නාන කාමරයකි. ඇ සෙමෙන් වසා තිබූ චොටු තට්ටු කළාය.

"එන්න..." සිහින් හඬක් ඇතුළත් ඇසුණේය. තමාගේ හඳු ගැනෙනා හඬ අන් අයට ඇසේ යැයි රිදීමා බිය වූවාය. හෙදිය චොටු විවර කළ මුත්, ඇය ගිය එසවූයේ නැත. නදින් අය්යා, ඇගේ සුරතීන් ඇද ඇයට ඇතුළට ගත්තේය. යහළුවෝ සියළු දෙනා චොටු ඇසල නතර වූහ.

රිදීමා ගිය එසවූයේ සෙමිනි. කවුළුව ඇසල අසුන්ගෙන උන් කාර්තව් ඉතා සෙමින් ඉන්

නැගිටියාය. රිදීමා මුලින් දුටුවේ, මුළුමනින් ම සුදු පැහැ ගත්වුණු ඇගේ කෙස් කළඹය. අනතුරුව කළලෙන් පිරිමින් තිබූ ඇගේ දෙනෙතය. අවිනිත්‍යක, සිතහටකින් පිරිමින් තිබූ මඳක් සැලකු ඇඳෙනාදය.

දිගු සායකින් හා වාමී බිලවුසයකින් සිටි ඇ සිය දැන් රිදීමා වෙත දිගු කළාය.

රිදීමාගේ මුළුත් යම් හඬක් තිබුණේ විය. තමා දුටුගොස් මව වැළඳ ගනු ඇයට දැනුණේ, ඉතා සෙමෙන් සිදුවන අසුරු සිදුවීමක් හැටියටය. තමාට ඉතා සුපුරුදු වූ ඒ මල් සුවඳ ඇගේ හැතැරයට දැනිණි. මවගේ ලමොදේ උණුසුම ඇගේ හැතැරයට දැනිණි. මවගේ මොරොදේ උණුසුම ඇගේ ලයට දැනිණි.

"අම්මා..." ඇ සෙමෙන් මැනවිවිය.

"මගේ සුදු දුටු..." මව ඇගේ ගිය නොතවත්වාම පිරිවැද්දාය.

" මගේ සුදු දුටු..." ඇගේ නෙතින් නොකඩවා ගැලූ කළු බිඳ රිදීමාගේ කපොලක් නොගෙන පහළට ගැලීය. තමා සොයමින් සිටි ප්‍රහේලිකාවේ ප්‍රධාන පුරුක සමූහි, ඉතිරි සියල්ලම ගියමින තැන්වලට වැටීමෙන් මුළු ප්‍රහේලිකාවම විසඳී ගිය බවක් රිදීමාට, දැනුණේ.

"මම අම්මව තනි කරලා ආය කොට්ටන් යන්නේ නෑ අම්මා..." රිදීමා මවට පොහොන්දු වූවාය.

ඔවුන් දෙදෙනාට එසේ සිටීමට මඳ වේලාවක් දුන් නදින් ද පැමිණා සිය පුංචි අම්මා වැළඳ ගත්තේය.

"උන් ඉතින් පුංචිට හොඳටම සැකිප හන්දා අපිත් එක්ක ගෙදර යන්න පුළුවන්. එහෙදි කතාව කරලා ඔක්කොම ප්‍රශ්න විසඳගන්න පුළුවන්..." ඔහු පැවසුවේය.

සියල්ල සිත සැතපෙන අන්දමින් තිමිම, සියල්ලෙන්ම සිතට සැටුක් විය. රිදීමාගේ පියා දන්වා එවා තිබුණේ ඔහු ලගදීම දිවයිනට පැමිණෙන බවත්, මවත් රැගෙන වෙතම පැවැටිලි කර බවත්ය. රිදීමා ඔහු මුණ ගැසීමෙන් පසුව, අධ්‍යාපන කටයුතු නිමා කිරීම සඳහා ආපසු මෙල්බර්න් කරා යායුතු බවටද තීරණය වීණි. යහළුවෝ, ඇය නතරකොට ආපසු යෑමට සැරසුණෝය. රිදීමා සියල්ල අර්ථයක් කොට ආපසු එනතුරු බලා සිටීමට ඔවුහු පොහොන්දු වූහ.

අලුත් සිහිපිටා

16

හේමමාලා හේරත් ලියන නවකතාව

"ගර්ම දුකයි රිදීමාට දාලා යන්න..." අමා පැවසුවාය.

"උන් ඉතින් බයවෙන්න දෙයක් නෑ. අම්මන් ඉන්නවා. තාත්තන් එනවා, ඔක්කොටම වඩා හදින් ඇය්යා මං ඉත ඉන්නවානේ..."

හදින්, රිදීමා දෙය බලා සිතා වූයේය.

යහළුවන් සියල්ල නික්මගිය පසු දුකට ලැබුණේ කුණාටුවකට පසු දැනෙන නිහඬ බවකි.

උදුසන වනතුරු කොටි බොමන් කතාබහෙහි යෙදී සිටි නිසා-පුේ කවුරු, කවුරුත් දහවල්

වනතුරු නිදාගන්නා බවක් ජෝනා තිබුණේය. උයනගේ පැත්තේව කිසිවකු නොවීය. සිතල නිමිදිරියේ රිදීමා, පියාව

"මම ඔයා එනකල් බලා ඉන්නවා..." ඇය තනිවු මො-ගොන්නක් බලා දිනූ පැවසීය. ඔවුන් ගිඳ උන්නේ එන්න පහල ලොව ගහක් යටවු ලී බංකුවේය. දිනූගමේ ආදරණීය, අවිනිත්‍යක මුහුණ දුටු රිදීමාගේ සිතෙහි ඇතිවූයේද ඉමහත් සෞන්දර්යයකි.

"මම ඔයා එනකල් බලා ඉන්නදැයි ඔහු ඇසුවේ නැත. ඔහුගේ දැනට මැදිවු තමාගේ දැන ඔහු මුදු අසුරින් මිරිකා ගන්නවා රිදීමාට දැනුණේය.

"මම ඔහු ගර්ම කල් ඔයා වෙනුවෙන් බලා ගිටියායි. හදිස්සියක් නෑ..." ඔහුගේ මුහුණේ සිතාවක් හැඟිණි.

"මම ඇත්ත කියන්න, ඔයා නිශ්කට ආදරේ නෑ නේද ?" රිදීමා ගිය සෙල්වූවාය.

"කට්ටුවත් මම එයාට ආදරේ කරලා නෑ දිනූ. මම හමුදාවේ ආදරේ කරලා තියෙන්නේ ඔයාට එතරයි..." ඔහු කැමුරු වී ඇගේ ගිය සිප ගත්තේය.

"චායි ගොඩවෙලා හැන්තම මමත් ඔයා එනකල් මෙහෙම ඉන්නවා..."

"එහෙම කරන්නෙහ. අම්මා ඔයා එනකල් බලා ඉන්නවනේ. අනෙක මටත් මගේ අම්මා එක්ක ටික දවසක් තනියම ඉන්න ඕනි. මට එයාට හමිබ උණේ ජීවිත කාලයකට පස්සේ..."

"හා... හා... දෙන්නා මොහවද රහසින් ජ්ලෙන් කරන්නේ ? පැනලා යන්නටද ?" ඇසමින් පැමිණියේ මහිකාය.

"එයාලා මොකටද පැන පැන යන්නේ මේවිට වාන නියෙද්දි ? හැබැරිම මෙහෙම දවසකටත් මොයාට උදැල්ලක් නොදා ඉන්න බැර හැටි..." ඇය හා එමින් සිටි ඇය පැවසුවේය. "අන්න ඇරෙන්නේ අමා, හදින්ගෙන් ලියවිල්ලක් ගන්නවා එයාටමයි බිඳින්නේ කියලා. කෝ රිදීමන් එකක් ලෑස්ති කරගන්නද ?"

"මහිකා ඔහුට ඉටියක් ඇත්තාය. "කට.... කට....."

"අනියක මට ඉතින් දෙයියන්ගෙම පිහිටයි. මට කාගෙන්වත්, කිසිම පොහොන්දුවක් ලැබුණේ නෑ..." දිනූපද, රිදීමාද ඔවුන් හා එක්ව සිතාපුණෝය.

"එයා එහෙම එකක් ලේඩියෙන් දෙන එකක් නෑ..... අම්මයි, තාත්තයි දෙනෙම ලෝයර්ස්ලනේ."

අමා හා නදින් අය්යාද එහි පැමිණියෝය.

"එක කතාවක් අපි ඉවර කරන්න හදනවා වගේ....." අම්මා පැවසුවාය.

"නෑ අපි තව කතාවක් පටන් ගන්නවා විතරයි..." නදින් ඇය දෙය බලා සිතාපුණේය.

"නිශ්කට කතා කරන්න යනවද ?" මහිකා රහසින් ඇසුවේ රිදීමා අසලින් ගිඳගනිමිනි.

"මව හෙට උදේම යනවා පියවින් එක්ක. මම එයාට පණිවිඩයක් ඇරියා උදෙන්නම ගත ළගට එන්න කියලා..."

"එයන් ආපසු ඒව නේද ? ස්කොල් එක තව අවුරුදු කීපයක් ඇතිනේ ?"

"දන්නේ නෑ රිදීමා..." ගිය සැලසුවාය.

"වේවිට දේවල් ඔක්කොම කෝල් කරලා කියන්න ඕනි. දිග ඊ මේල් එවන්න ඕනි. හැන්තම හෙම බලාගෙනයි මගින්..." මහිකා තරවු කළාය.

ඉවරයි
හේමමාලා හේරත්